

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4921/2024
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Мрконић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради иселења, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3174/2023 од 15.11.2023. године, у седници одржаној дана 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3174/2023 од 15.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3174/2023 од 15.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 508/22 од 24.08.2023. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, исели са свим стварима из непокретности: гаража која се налази у саставу помоћне зграде – гаража и шупа П+0, која је цела дограђена на породичну стамбену зграду тужиоца, а која се налази у Руми, ... бр. ..., на парцели број ..., укупне површине 06 а 26 м², уписана у Лист непокретности број .. К.О. Рума, која помоћна зграда се налази у ванкњижном власништву тужиоца АА из ..., и одбијен је захтев тужиоца за исплату трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3174/2023 од 15.11.2023. године, жалба тужиоца делимично је усвојена, тако што је пресуда Основног суда у Руми П 508/22 од 24.08.2023. године преиначена, па је обавезана тужена да тужиоцу преда у супосед непокретност: гаражу која се налази у саставу помоћне зграде – гаража и шупа П+0, која је цела дограђена на породичну стамбену зграду тужиоца, а која се налази у Руми, ... бр. ..., на парцели број ..., укупне површине 06 а 26 м², уписане у Лист непокретности број .. К.О. Рума, и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка, док је у преосталом

побијаном делу жалба одбијена, и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац преко пуномоћника адвоката и тужена лично су изјавили благовремене ревизије, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном утврђењу, тужилац и тужена су бивши супружници, који су били у браку од 1971. до 1991. године, када је брак разведен. У току трајања брака, живели су у породичној кући која је 1979. године саграђена на кат.парцели .. К.О. Рума. Породичну кућу су изградили заједно за време трајања заједнице живота, у којој су обоје били запослени и остваривали приближно иста примања. Тужена је водила рачуна о домаћинству, обављала је кућне послове и водила бригу о деци. Родитељи тужиоца живели су у засебном домаћинству, у другој (старој) кући, саграђеној на истој катастарској парцели. Пре изградње нове куће парничне странке су живеље у заједничком домаћинству са родитељима тужиоца.

На кат.парцели .. К.О. Рума, поред наведених стамбених објеката (породичних кућа), саграђена су још два објекта и то гаража и шупа. Објекти су изграђени на основу решења Скупштине општине Рума, Секретаријата за урбанизам, комуналне и стамбене послове од 05.06.1979. године којим је тужиоцу и оцу тужиоца, одобрена локација доградње наведених објеката, те је решењем истог органа од 11.07.1979. године оцу тужиоца и тужиоцу као суинвеститорима одобрена доградња помоћне зграде – гараже и шупе П+О на наведеној кат.парцели. Гаража се наслања на стару кућу, а у наставку је шупа. Оба објекта су под истим кровом, наслањају се на стару кућу, а удаљни су 5,5 метара од нове куће. Гаража се напаја електричном енергијом из нове куће. За ове објекте није издата употребна дозвола и нису уписани у лист непокретности.

Гаража и шупа су саграђене за време трајања заједнице живота тужиоца и тужене. Шупу је саградио отац тужиоца. По разводу брака, странке су кућу стечену у браку (нова кућа) поделили на једнаке делове, након чега је тужена старијем сину поклонила своју половину куће, док је тужилац своју половину куће поклонио млађем сину. Након што се тужилац одселио из наведене непокретности, помоћне објекте (шупу и гаражу) наставили су да користе тужиочеви родитељи, а по смрти оца, мајка тужиоца није дозвољавала туженој да користи гаражу. Тужена је након смрти мајке тужиоца 2007. године обила врата гараже и од тада се налази се у њеном поседу.

Након смрти родитеља, тужилац је од њих наследио стару кућу на којој је уписан са правом својине 1/1, док су на новој кући као носиоци права својине уписани синови парничних странака.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је становишта да гаража која је предмет тужбеног захтева из које тужилац тражи да се исели тужена, не представља припадак главној ствари, те да представља самосталну функционалну целину и као таква представља самосталан предмет права својине. У конкретном случају, предметна гаража изграђена је за време трајања брачне заједнице парничних странака, те су све радове на изградњи гараже финансирали заједнички тужилац и тужена, с тим што им је отац тужиоца у време градње гараже поклонио материјал за кров, а поклон учињен супружницима за време трајања брака представља заједничку имовину супружника. Из наведеног следи да предмета гаража представља брачну тековину у смислу члана 171. став 1. Породичног закона, због чега првостепени суд одбија тужбени захтев налазећи да се ради о заједничкој имовини стеченој у току трајања брачне заједнице, те да у конкретном случају нема услова за примену одредбе члана 37. став 2. Закона о основама својинскоправних односа.

Другостепени суд прихвата становиште првостепеног суда да предметна гаража није по основу наслеђа искључива својина тужиоца, те да представља брачну тековину, односно заједничку својину парничних странака. У том смислу, тужена има основ да држи предметну гаражу, али то њено право не сме и не може да искључи исто такво право тужиоца, због чега другостепени суд обавезује тужену да предметну гаражу преда у супосед тужиоцу, односно да му омогући да поред ње и заједно са њом гаражу држи у поседу, односно користи.

Ревизијом тужиоца се указује да су судови прекорачили тужбени захтев јер су без постављене противтужбе утврдили да предметна гаража преставља брачну тековину. Парничне странке су након развода брака извршиле деобу заједничке имовине, те предметна гаража представља посебну имовину тужиоца.

Ревизија тужиоца није основана. Правилно је становиште нижестепених судова да предметна гаража стечена радом у току трајања заједнице живота парничних странака представља њихову заједничку имовину на основу члана 171. став 1. Породичног закона. Одредбом члана 180. став 2. Породичног закона прописано је да ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, да деобу исте врши суд (судска деоба). Ставом 2. је прописано: претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки. То значи да деобу заједничке имовине спроводи суд у свим оним ситуацијама када супружници не могу да постигну споразум. Претпоставка је да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, али сваки од супружника има право да ову претпоставку обара и да доказује да је његов удео већи од удела другог супружника. Тужилац наведену чињеницу није доказао. Стога су неосновани ревизијски наводи да је деоба имовине парничних странака окончана након развода брака 1991. године поделом породичне куће. Парничне странке су на основу члана 171. став 1. Породичног закона стекле право својине

на по 1/2 идеалног дела на предметној гаражи. Супротно ревизијским наводима, суд није прекорачио тужбени захтев тиме што је утврдио туженој право сусвојине на предметној гаражи јер се ради о истој непокретности на којој тужена оспорава тужиоцу својинска права, па је стварноправне односе странака на истој непокретности целисходно расправити у истој парници.

Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене на основу одредбе члана 410. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, 72/11...10/23, у даљем тексту ЗПП) и одлучио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 85. став 6. ЗПП, прописано је да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат, док је одредбом члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП, прописано да је ревизија недозвољена ако није изјављена преко пуномоћника адвоката. Ово значи, да странка не може изјавити овај ванредни правни лек, већ да то у њено име може учинити само пуномоћник адвокат.

Према одредби члана 410. став 1. ЗПП, неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбациће решењем првостепени суд, без одржавања рочишта. Према одредби члана 413. истог закона, неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбациће Врховни суд решењем, ако то, у границама својих овлашћења (члан 410.) није учинио првостепени суд.

Како је у конкретном случају ревизију против другостепене пресуде изјавила тужена која није адвокат, то је Врховни суд исту одбацио као недозвољену, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**